

A Szűz Máriáról nevezett Róza - ezt a nevet mint harmadrendi domonkos nővér kapta - Dél-Amerika és Peru számára olyan jelentős szent, mint Itáliának Sziénai Szent Katalin vagy Spanyolországnak Avilai Szent Teréz. Peru fővárosában, Limában született 1586. április 20-án vagy 30-án. A keresztségben az Izabella de Flores nevet kapta. A család egy indián szolgálója azonban Rózának kezdte becézni, és ez a név rajta is maradt, sőt, amikor Turibius püspök (lásd március 23-án) 1597-ben megbérmálta, ez lett a bérmaneve is.

„Amint Róza értelme kinyílt, szent félelemmel és irtózással kerülte a bűnt. Ha azt érezte, hogy valami szenvedély az értelem ellen lázad, minden nehézség nélkül üldözőbe vette, és elűzte magától.” Erre az eredményre jutott a Róza ügyét kivizsgáló orvos, Castillo doktor és páter Lorenzano. Egész életében vezekelt: hajának levágásával tiltakozott és fordult szembe családjával, mely szerint egy jó házból való ifjú feleségének kellett volna lennie; a kezeit oltatlan mésszel csúfította el; a derekán haláláig egy súlyos lakattal lezárt láncot viselt; a fejére vasból készült töviskoronát rakott; ciliciumot hordott és ostorozta magát; az ágya kemény deszkából készült; szülei házából kiköltözött a kertbe egy saját kezűleg épített kunyhóba. E vezekléseivel is lelki anyja és mesternője, a kétszáz évvel korábban élt, s ugyancsak domonkos harmadrendi Sziénai Szent Katalin példáját követte (lásd április 30-án).

Szokatlan életmódja -- ami a szentek között nagyon is ismert -- a környezetét részben csodálatra, részben megütközésre indította. Ő maga azonban tudta, hogy -- Szent Pál szavaival élve -- hiába adná oda a testét egészen eléggő áldozatul, hiába osztaná szét mindenét a szegényeknek, ha a szeretet kettős törvényét nem teljesíti, semmit nem használ neki. Ezért minden erejével és figyelmével Isten és a felebarát iránti szeretet útján akart járni. Szerette és követte Sziénai Szent Katalin példáját; buzgón olvasta Granadai Szent Lajos és Keresztes Szent János (lásd december 14-én) írásait; csodálattal kísérté figyelemmel Solanói Szent Ferenc működését, aki 1596-tól misszionált Peruban. Iránta különös szeretettel viseltetett, és imádságával kísérté a munkáját.

1606. augusztus 10-én öltötte magára a domonkos harmadrendi nővérek ruháját. Csak azért nem lett domonkos apáca, mert Peruban akkor még a domonkos rend női ága nem telepedett le. Szerzetesi ruhája nem választotta el az emberektől, hanem mindenki számára nyilvánvalóvá tette életének lényeges célját: Krisztusnak szentelte magát.

Csodálatos életéhez az imádság szolgáltatta az alapot. Napjaiból olykor tizenkét órát is lefoglalt a szóbeli és a szemlélődő imádság. Lelki gyakorlatait kézimunkával váltogatta: font, szőtt, hímzett, művelte a kertet, és bevételeivel szüleit támogatta. Életformája lett az Úr Krisztus jelenlétében való élet és a vele való szüntelen társalgás. Éppen ez jelentette lelki életének mindennapos táplálékát.

Keresztes Szent János tanítványaként abból a felismerésből indult ki, hogy a teremtmény „semmi” önmagától, de Isten épp azért teremtette, hogy a kegyelemmel oly magasságba emelkedjék, hogy a Megtestesült Ige menyasszonya legyen.

Róza azonban nem naiv lélek, hanem világosan látó, tanítását formába is öntő mester. Sajnos írásaiból csak néhány töredék maradt ránk. Bilbaói Luis testvér állapította meg: „Róza Isten Lelkének irányítása alatt állt; betöltötte őt a bölcsesség Lelke, és különleges, beléöntött tudás birtokában volt.”

Mint a többi nagy szent, igen sokat szenvedett az Egyházért. Gyötrelmeit így vázolja: „Az életgyónás igen nagy szenvedést jelentett... Szorongás, vigasztalanság, elkeseredés, kísértés, harc, meghazudtolás a gyóntató atyák részéről, meg nem értés emberektől, betegségek, fájdalmak és a láz.”

Életének utolsó három évét egy barátnőjének, Don Gonzalo de la Maza feleségének házában töltötte. A férj a perui alkirály pénzügyeinek intézője volt. Lelki élete, amelynek középpontjában Jézus Krisztus állt, idegen volt kortársainak népies jámborsága közepette, amelyben a korábbi népi hagyományok elemei is tovább éltek. „A szemlélődés teljes nyugalmaiban, mindent beragyogó fényességben álltam, telve csodálattal, és a fényesség közepén feltűnni láttam a Megváltó Keresztjét. E ragyogó fényesség legbensejében megpillantottam az én Uram, Jézus Krisztus szentséges emberségét. Éreztem, hogy Jézus Krisztus emberségéből a felség elmondhatatlan sugarai hatoltak lelkem mélyéig, úgy, hogy arra gondoltam: tökéletesen szabad vagyok, és átkerültem az örök boldogság örömébe.”

A szigorú vezeklés, a másokért való szünet nélküli fáradozás korán ágynak döntötte. 1617. augusztus 24-én halt meg, s utolsó óráiban lassan és nagyon meggondoltan mondogatta: „Jézusom, Jézusom, maradj mellettem!” Amikor holttestét átvitték a Szent Domonkos-templomba, olyan tömeg kísérte, hogy az alkirály katonáinak kellett megvédeniük.

Augusztus 23. - Limai Szent Róza

Írta: Administrator

2016. augusztus 22. hétfő, 07:00

Halála után azonnal általános tisztelettel vették körül Limától Madridig. Először a Szent Domonkos-templom főoltára közelében, majd a Sziénai Szent Katalin-kápolnában temették el. 1668. február 12-én avatta boldoggá XI. Kelemen pápa. 1669-ban Lima, 1670-ben egész Nyugat- India és a Fülöp-szigetek patrónája lett. Szentté avatása 1671. április 12-én történt. Ünnepét 1727-ben vették fel a római naptárba, augusztus 30-ra. 1969 óta augusztus 23-án ünnepeljük.